

REDAKTIONEN

VIK. REDAKTÖRER
Katrin Åsander
Helena Lindh
063-15 55 28
kultur@ltz.se

12 | Kultur & Nöje

Steve Future låter havet tala i ny singel

Artisten Steve Future, eller Bror Stefan Pettersson som han egentligen heter, har i dagarna släppt en ny singel på Spotify. I låten "Östersjö blues" låter han havet självt tala.

UNDERSÅKER Redan 1994 skrev Bror Stefan Pettersson en dikt han kallade Östersjö blues. Bakgrunden var de stora algblomningarna i Östersjön som pågick. Senare tonsatte han dikten och har under åren spelat den i olika sammanhang, bland annat i stödkonserter för Östersjön. Låtens allvarliga budskap har dock varit svårt att kombinera med en mer uppsluppen publik.

– Jag gillar ju att folk dansar när jag spelar, så jag har i stället missionerat om Östersjön och vattnet i ett radioprogram, säger han.

För några år sedan lade han till ett nytt stick i låten

Bror Stefan Pettersson skulle egentligen vara i Kanada nu, men virusutbrottet gjorde att resan blev inställd. Han tillbringar i stället dagarna i Undersåker.

FOTO: SARA STRÖMBERG

och spelade in den tillsammans med bland annat sonen och dottern som musiker.

– Sen har låten legat och marinerat innan jag släppte den nu i slutet av mars, säger Bror Stefan på telefon

från Undersåker, där han periodvis bor.

Havet och vattnet har alltid legat honom nära – i intressen som fiske och vindsurfning, i yrket som rörmokare och i engagemanget för mil-

jön. Före 1994, då han skrev dikten, fiskade han ofta i Östersjön.

– Det vi såg 1994 var ett hav som blev gult och grönt. Vattnet har så otroligt stor betydelse i våra liv och vattnet kommer att bestämma

Vattnet har så otroligt stor betydelse i våra liv och vattnet kommer att bestämma hur vi människor fungerar.

hur vi människor fungerar. Vattnet finns kvar långt efter vi är borta, säger han.

Bror Stefan Pettersson tror att folk är mer medvetna och har större kunskap om vattnets och miljöns betydelse i dag än på 1990-talet, men när han ser ut över älven i Undersåker blir han bekymrad.

– När jag flyttade upp för tolv år sen stod folk här och fiskade. Det gör de inte längre.

Text
Helena Lindh
010-709 70 00
helena.lindh@ltz.se

Åsa Linderborg ger ut "Året med 13 månader" i höst.

FOTO: STAFFAN LÖWSTEDT/TT ARKIV

Åsa Linderborg skildrar sitt liv under metoo

LITTERATUR I höst släpper Åsa Linderborg "Året med 13 månader", en dagbok från hösten 2017 till hösten 2018. Boken handlar om hennes personliga liv, som nybliven och lämnad 50-åring. Men också om den explosiva metoo-rörelsen som fick stora konsekvenser för hennes arbetsplats Aftonbladet, där hon fram till i fjol var kulturchef.

"Barnet i uppväxtskildringen 'Mig äger ingen' är nu en vuxen kvinna som måste hantera två kriser, en privat och en professionell. Det är en uppriktigt resonerande, polemisk och ärlig skildring av ett liv i offentligheten, av ställningstaganden, svek, tvivel och känslor kring mediernas makt och det oundvikliga åldrandet", skriver bokförlaget Polaris i ett pressmeddelande. (TT)

Swedenmark skildrar generationsglappet

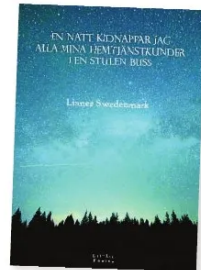
LITTERATUR Östersunds-bördiga Linnea Swedenmark gör sin skönlitterära debut med diktsamlingen "En natt kidnappar jag alla mina hemtjänstkunder i en stulen buss". Det är en lika förtjusande som samhällskritisk samling dikter om mötet mellan två generationer i en tid där tiden aldrig riktigt räcker till.

*På vinkvällen
Mina kontorsvänner säger
att de aldrig
skulle klara av mitt jobb
Jag skakar på huvudet
de har missförstått
Jag försöker förklara det
fina i att ta Görans hand
börja dagen tillsammans
sitta på uteplatsen ett tag
prata om fåglarna som
pikar runt
dricka en kopp kaffe
höra honom berätta om
hans första kärlek
Han tog moppen och åkte
14 mil varje kväll i en hel
sommar
för att kyssa henne god
natt
Mina vänner nickar
men byter samtalsämne
Swedenmarks dikter*

skildrar något som vid en första anblick kan verka banalt; en sommarvikarie på hemtjänsten som tar sig igenom de långa arbetspassen med hjälp av kaffe och Snickers.

LITTERATUR

"En natt kidnappar jag alla mina hemtjänstkunder i en stulen buss"
Av Linnea Swedenmark
(LitLit Förlag)

Men sommarvikariatet är bara själva inramningen av en berättelse som ställer en ung privilegierad kvinna öga mot öga med en hel samhällsgrupp. Hon tvingas tänja på sina sociala förhållanden genom att dröja kvar

Linnea Swedenmarks dikter är lika förtjusande som samhällskritiska, skriver LT:s recensent Paula Dalin. FOTO: HELENA LINDH

i samtal där ingen tjänar på att förstålla sig. Uppriktiga samtal. Samtal som rör sig genom kroppen i ett kraftfullt flimmer.

Hon möter människor som lever i dödens ständiga närvaro. Människor som har kryddor i skafferiet vars bäst före-datum passerade innan hon lärde sig prata. Hon frågar dem vad det innebär att bli gammal.

*Frida sa:
Att bli gammal är att se sig själv i spegeln*

för att försöka hitta spår av den vilda tonåringen som liftdade genom Europa

Boken är tunn som skaren om våren och tar ungefär en kvart att läsa. På den stunden hinner jag aldrig dras ned i något djupare existentiellt tillstånd. Men de korta raderna lämnar mycket för läsaren att begrunda.

Texten är om vartannat luftigt och kompakt. Den är som strax innan en författare hittat sitt eget språk. Den

är som ett aprilväder – en och annan svidande hagelskur varvad med demonstrativt snöslask. Men det enda man kommer minnas är en lång och ihärdigt glittrande dagsmeja.

*Dansen
Under Almedalsveckan
står TV-apparater på
i bakgrunden
När kristdemokraten talar
är jag hemma hos Vilgot
han med den dåliga hörseln
men stora leendet
Vilgot sover alltid när jag
kommer dit
men väcker jag honom
blir han glad och vill fika
Han behöver träna sina ben*

*de är tunna som gurkor
men att gå runt runt runt
med en rullator är inte kul
I stället dansar vi med omvänt grepp
Jag håller i hans midja
Vilgots händer över mina axlar
Sakta små steg i vardagsrummet
I bakgrunden brusar kristdemokraternas tal
Efter dansen skrattar vi
blyga inför varandra*

Paula Dahlin
063-155530

Isvittring

Av Solveig Vidarsdatter **Del 15 av 48**

Christer pruttade ketchup över sin tallrik och räckte henne därefter flaskan. De satt tysta och åt. Ingrid funderade på om Marita överhuvudtaget ställde upp på sex, men betvivlade detta starkt. Förmodligen led hon även av sexualskräck.

Det var ett mysterium vad hennes bror hade för glädje av sin fru. Hennes stora intresse låg i att vårda alla fobier, det hade Ingrid insett sedan länge. Marita hade varit omväxlande sjukskriven och arbetslös och åt ångestdämpande tabletter. Hon var rädd för höjder, sprutor, åska, mörker, att åka bil, båt och flyga, små utrymmen och öppna ytor, att äta okänd mat, att prata med nya människor, att vara ensam och att vara i folksamlingar, och inte att förglömma tunnlar, broar, hissar, trappor. Listan var oändlig.

Ingrid tackade för maten, sköt undan tallriken och lade sig på kökssoffan. Christer fick själv duka undan. Tanken var att bara blunda en kort stund, men hon somnade så fort huvudet landade på högen med tidning-
28

Myran och Byrån satt i baksätet och såg "Mössens julaf-ton" om och om igen för taxichauffören Bosse. Ute i mörkert dalade stora snöflingor ner mot marken. När de svängde in till Forsgården lade Myran genast märke till bilarna utanför elevhemmet. Vid cykelskjulet låg blommor och gosedjur och någon hade tänt ljus.

"Vi är framme nu. Ni behöver inte prata med dem", sa Taxi-Bosse.

"Vilka då?" undrade Byrån och tog av sig säkerhetsbältet.

"Journalisterna, de som skriver i tidning-
29

ser du dem?"

"Vad då?"

Byrån fattade ingenting och Myran blev irriterad på honom. Var han blind? Såg han inte de vuxna som kom gående mot dem? De var fyra stycken och hade kameror med sig.

"De kommer att fotografera er, men ni ska bara gå rakt in", förklarade Bosse vänd mot baksätet.

"Varför ska dom fota oss?" frågade Byrån.

"För att Thomas är död, fattar' u väl? För att han bodde här", väste Myran som kämpade med att få in armarna i overallen.

Bosse klev ut och öppnade bildörren på Myrans sida. När hon satte foten på marken möttes hon av en kaskad av blixtrar. Byrån kravlade sig ut samma väg och tog tag i hennes hand.

"Hur känns det att din kamrat är död?" sa en vuxen man med skägg.

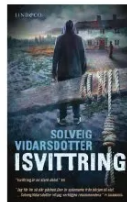
Myran visste inte vad hon skulle säga, men kände Bosses trygga hand på axeln.

"Brukade ni leka med Thomas?" frågade en annan.

"Titta hit", ropade en tant och höll upp en stor kamera framför ansiktet.

"Säg inget, kom här", sa Taxi-Bosse och föste dem mot ingången.

Han bar väskorna med den rena och nystrukna tvätten som mamma gjort i ordning. Nora som hade vakten kom dem till mötes och höll upp dörren så att Bosse kunde ställa in väskorna innan han körde i väg. Blixtrarna småll-

”Genom glasrutorna kunde man se det mesta som försiggick i kapprummet och foajén om man inte var upptagen med annat, men Nora höjde inte blicken. Snabbt och osynligt försökte Myran och Byrån glida förbi dagrummet för att komma bort till sina rum.

de fortfarande när Nora läste. En av journalisterna knackade förgäves på glaset.

"Det blir kvällsfika halv åtta", var det enda Nora sa innan hon lämnade dem ensamma i kapprummet och gick i väg. Hennes tofflor sa klick-klack och från dagrummet hördes teven.

Myran och Byrån hängde nervöst upp ytterkläderna. Busvisslingarna kom fortare än väntat. Clemens och John-Ola Varra var redan där och de var på rethumör.

Nora hade gått och satt sig i vakttrummet och plockat fram ett handarbete. Genom glasrutorna kunde man se det mesta som försiggick i kapprummet och foajén om man inte var upptagen med annat, men Nora höjde inte blicken. Snabbt och osynligt försökte Myran och Byrån glida förbi dagrummet för att komma bort till sina rum, men Clemens och John-Ola slängde sig över kanten på sofforna, viskade och skrattade.

"Skynda på", viskade Myran till Byrån.

Han muttrade över väskan som var tung och att han inte kunde bära den särskilt fort. De svängde vänster vid matplatsen in till elevkorridoren där de bodde. Dörren till Thomas rum var stängd och hade polisband och där fick ingen gå in. Det hördes att bröderna Varra tassade efter dem.

Myran höll upp dörren till Byråns rum och de slank in, stängde den och stod blickstilla i mörkert. Mer än allt annat önskade hon att hon kunnat låsa.

Efter bara några sekunder flög dörren upp. John-Ola tände lyset, knuffade in Clemens och stängde efter sig. Båda två såg sig hastigt omkring som om något skulle ha förändrats i rummet sedan sist de var på rövartåg.

"Kolla väskorna, så håller jag vakt", beordrade John-Ola sin bror.

Myran och Byrån kunde inte göra något alls medan Clemens undersökte packningen. Han hittade vad han sökte på nolltid. Serietidningarna nöp han fast under armen. De brukade ta dem men lämnade alltid tillbaka dem efter ett par dagar. Kakorna var det värre med – de hade oftast en strykande åtgång.

Locket på kakburken fylld med hembakat äkte upp. Bröderna stoppade munnen full och lät Myran och Byrån se på.

"Eran mors äru ju asbra på att baka", sa John-Ola medan kaksmulorna sprätte ut ur munnen. "Ni får sätta henne i arbete, önska mer kakor, vet-ja! Och ni har väl inte deppat ihop över Pissepojken i helgen?"

Byrån tittade ner och teg. Myran stod med armarna i kors över bröstet och var både arg och ledsen inuti.

"Du ska inte bestämma vad min mamma ska göra och du ska inte prata om Thomas", sa hon tyst.

"Ni fattar väl att Pissepojken kommer att spöka?" sa John-Ola och flinade. "Döingarna återvänder alltid dit de bott och spökar rejält, så att det rasslar i skelettet på dem. De sliter täcket av en och då blir det jävlar iskallt!"

"Han kommer att pissa på en om natten", fyllde Clemens i som om han lårt sig en läxa utantill.

"Thomas kommer aldrig att spöka för oss. Däremot för er och ni vet var-

för", sa Myran och stirrade rakt på John-Ola.

Det fick Clemens att flacka med blicken och det såg ut som om kakorna han höll på att propa i sig fastnade i halsen. John-Ola böjde sig ner mot Myran.

"Du har inte riktigt fattat, va? Har du inte hört vad som har hänt?" sa han. "Pissepojken blev mördad här utanför."

"Mördad?" sa Myran och kände hur magen vred sig.

Var Thomas mördad? Hade någon dödat honom här på elevhemmet?

"Ni ska passa er jävligt noga", väste John-Ola. "Kom så går vi, Clemens."

Bröderna Varra hade utträttat det de kommit för. När de gick tog de med sig tidningarna och den nästan tömda kakburken. Det sista John-Ola gjorde var att släcka taklampan och skratta rätt.

29 Ingrid körde till Forsgården trots att klockan nästan var tio. Hon hade sovit i över två timmar på Christers kökssoffa och han hade inte väckt henne. När hon vaknade och sa att hon ville åka till Forsgården och prata med Sigge om hur de skulle lägga upp rehabiliteringen så hade Christer nästan slagit bakut och hävdade att det var en dålig idé. Tydligt hade "pappa allt under kontroll, tränade med rullatorn varje dag, fick all den hjälp han behövde och utvecklades i en rasande takt." Hur naiv var Christer? Pappa kunde ju för fan knappt gå på toa själv.

Ingrid kände även ett stort behov av att berätta för Sigge om det som hänt på elevhemmet, för det skulle bli svårt att tillbringa så mycket tid med honom som hon hoppats, i alla fall nu i början av utredningen. Men hennes plan var att ägna massor av tid åt honom och träna honom tillbaka till fullgott skick.

Stora entrén var låst och först efter upprepade påringningar blev hon insläppt. Det var den unga norskan som öppnade. De blonda lockarna föll lekfullt ner på den ljusgula arbetsblusen. Om inte ögonen kraftigt signalerat hur missnöjd hon var över att ta emot besökare vid den här tiden hade hon lätt kunnat platsa på omslaget till någon av Sture Larssons DVD-filmer.

"Du tror ikke att han sover?" viskade hon när de gick genom korridoren.

"Nej, absolut inte. Han är en nattuggla", svarade Ingrid.

Hela Forsgården tycktes ligga och sova och det var så tyst att man hörde suset från ventilationstrummorna. När de kom fram till Sigges rum knackade Ingrid på dörren. Innanför hördes en del ljud som efter några sekunder följdes av ett brak. Hans röst gick att uppfatta fast det lät dovt. Sedan ytterligare ett brak och efter det en smäll.

"Han trillade!"

"Jag tror minsann han har gått och lagt sig", svarade norskan lugnt.

"Pappa, det är jag!" Ingrid bankade på dörren. "Ingen fara, jag ska hjälpa dig!"

"Det är förmodligen bäst att vänta tills i morgon...", sa norskan och skruvade besväret på sig.

"Vänta? Nu låser du upp! Han kan

för fasen ha brutit lärbenshalsen!"

Norskan mumlade något och läste motvilligt upp. Det tog en evighet innan hon lyckades hitta rätt nyckel på knippan och sedan väntade hon ute i korridoren medan Ingrid stormade lägenheten.

Det var helt nedsläckt förutom ett stearinljus fladdrade på bordet. Ingrid tände taklampan, rusade fram och blåste ut ljuset. Personalen här tar ju inget ansvar som låter ett ljus brinna när han gått och lagt sig. Dåligt!

Sigge såg oskadd ut och satt upp i sängen med bar överkropp. Nederdelen täcktes av ett blomligt påslakan. Han var rödmosig och såg inte helt frisk ut.

"Hur är det pappa? Mår du inte bra?" Sigge nickade.

"Han mår bra!" ropade hon. "Jag klarar det själv nu, tack!"

"Fint, jag går till personalrummet", svarade norskan ointresserat.

"Hej pappa, förlåt om jag står nu när du har gått och lagt dig, men jag var bara tvungen att få träffa dig."

Han viftade med vänsterarmen och sluddrade fram något obegripligt. Ingrid flyttade undan rullstolen som stod intill sängen, drog fram en stol och satte sig. Hon tog hans hand i sin och den kändes fuktig. Rummet var svalt och hon förstod inte hur han kunde vara så varm. Bara han inte blev sjuk.

"Precis som du trodde var det inget självmord. Pojken på elevhemmet har mördat och Sture Larsson anhölls i går. I dag hade vi presskonferens på Saga. Du kanske hörde det på nyheter-na?" Sigge skakade på huvudet och såg otålig och smått ilsken ut. "Jag är verkligen ledsen för att jag inte kan vara lika mycket med dig som jag trodde."

Han sa inget utan flackade bara med blicken. Rummet var inte bara svalt, kände Ingrid nu, utan i det närmaste kyligt. Hon vände sig om och lade märke till att altandörren stod på glänt.

"Gud vad det drar. Du får inte ligga i draget och få lunginflammation till råga på allt."

Han reste sig och gick resolut mot altandörren, drog igen den med ett ryck och vred om låset. Sigge kastade sig av och an på sängen och pekade bort mot fönstret.

"A-a-a, A-a-a!"

"Vad är det du försöker säga? En gång till, jag hörde inte."

Han föreföll upprörd och höjde rösten.

"A-a-a-da, A-a-a-da!"

"Bada? Det får du göra i morgon. Jag får nog inte lyfta dig och nattvakten lär inte börja bada någon vid den här tiden. Är du intressen?" Hon artikulerade extra tydligt. "Har du varit på toa? Det har väl inte hänt en olycka?"

Ingrid tog tag i hans tår för att titta efter. Med blickens hastighet nöp han tag om täcket med vänsterhanden och pressade fast det hårt mot magen.

"Det ... räcker nu", sa han och titta-de bort. "Du kan ... gå."

Hon förstod att han skämdes för sitt hjälplösa tillstånd. Hon hade gått över gränsen för vad hans integritet klarade.

"Förlåt då. Du får klara dig själv om det är det du vill. Lovar att du använder larmet om du behöver hjälp?"